

Friss hús is talál szemet?

Talál bizony, mindjárt kettőt, az arca felső részén, a homloka alatt, az orra fölött, a fülei között. Mit csinál a két szemével? Na mit? Hát a Találkozó színpadára veti, mohón és kíváncsian, de először, mondom, csak első alkalommal, mert hát korábban mindig közbejött valami. Munka és/vagy betegség, tudják, hogy megy ez... Simisumi, himihumi, a szemek az eddigi években mindig mást néztek. Például, urambocsá, a saját héjukat belülről. Eddig tartott a bevezető és a bűnök meggyónása.

Mit mondjon a friss hús, ha nemhogy nem sült át teljesen, de a tűz közelében sem járt, csak saját levében pácolódott eddig? Hetekig várta, mi sül majd ki ebből. Április 5-étől 14-ig – az bizony hosszú idő, megannyi amatőr társulat, változatos műsor, de a legkevésbé sem erőltetett menet. Legalábbis ebben lehet reménykedni, ha az előző évek beszámolóit szemügyre vesszük.

Mert ennyit tud a zsenge husi egyelőre tenni; a korábbi évek anyagait olvassa, és közben elképzeli (mert álmodozó alkat), hogy miképpen festhet ez az ügy. Mégis hogyan van az, hogy Vajdaság minden szegletéből érkeznek a fellépők, a társulatok? Össze-pakolnak otthon, az ingóságaitak egy autóba/kombiba/buszba/helikopterbe zsuppolják, majd a Találkozó helyszínére zarándokolnak. Ott aztán valaki pakol, valaki öltözik, valaki díszletet épít, valaki pedig más bőrébe bújjik.

Mindeközben valakik nézik is mindezt, egyesek naivan csillogó, mások szigorú, szakértői szemmel, de hogy egyáltalán van mit nézni, az már félsiker. Aki pedig a színpadon van, az is néz ám! Tükörbe. Bátran megmutatja magát, és várja, hogy a szemébe tűző reflektorok mögül mit tükröznek neki vissza. Jó volt? Rossz volt? Valamilyen? Semmilyen? De bármilyen is volt, a produkciót figyelemmel követték, átgondolták, beszéltek róla. Szűkebb világunkban ennél több nemigen kapható.

A friss húsnak mindez alapján úgy tűnik, az egyetlen érzelem, ami messziről elkerüli a Találkozó légkörét, az a közöny.

Mert ha közöny van, akkor minden jól szerkesztett mondandó csak pusztába kiáltott szó, az alkotás palackposta, ami hiába hánykolódik a tengeren időlen időig, mégsem halássza ki senki, az alkotó ember pedig az úr hideg sötétjében lebegő magányos, szkafanderes alak, aki sohasem landol, egyre csak sodródik.

Nagy szerencse, hogy a Találkozó résztvevői nem vákuumban léteznek, nem sodródnak magányosan. Sok-sok felkészülést követően bátran ugranak az ismerős ismeretlen felé, a figyelmes tekintetek sokaságából szőtt védőháló pedig megóvjja őket az érdektelenségtől.

Mindezek alapján a friss, de továbbra is nyers hús reménykedik. Leginkább abban, hogy jól érzi majd magát.

Abban bízik, hogy az ünnepi hevület őt is felmelegíti majd.

Hogy a forrósodó légkörben majd ő is megpárolódik.

Hogy a lázas munkához közel merészkedve ő maga is készre sül.

Hernyák Zsóka

Tisztelt Ünneplő Közösség!

„A közösségi érzés összekötő híd fiatalok és öregek közt, és átível azokhoz is, akik már nincsenek köztünk” – írja Heinrich Mann. Ez lehetne ennek a találkozóknak tömören megfogalmazott célja és értelme. 28 évvel ezelőtt még szinte alig múlt el a délszláv háború, a vajdasági magyarság szervezkedni kezdett, kulturális szempontból ismét egy fontos hálózatot, rendezvényt álmódott meg. 1996 előtt is működtek az amatőr társulatok Vajdaság-szerte, de a találkozó létrehozásával egy közösséggé formálódtak. Így a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója az amatőr társulatok seregszemléje és nemes versengése lett, ahol az előadásokat szakmai zsűri véleményezi, és több kategóriában díjakat oszt ki.

A kultúránk megtartása mellett a magyar közösség erősítését is zászlajára tűzte ez a rendezvény. Gondoljunk csak a szemlén kiosztott díjakra: a művészi teljesítményen túl, a Faragó Árpád-díjat a társulat a közösségmegtartó erejéért kaphatja meg, a zsűri a közösségteremtő tevékenységért Garay Béla-díjat oszt az arra érdemeseknek, s gazdára talál a csapatépítésért járó elismerés meg a legjobb összjátékért járó díj is.

A kilencvenes évek elején a műkedvelő színjátszás válságban volt, de csakhamar megszületett az ötlet a találkozó megszervezésére, amelynek mozgósító ereje is volt. Nemcsak számbeli gyarapodást észlelhettünk a terepen, de minőségében is állandóan fejlődő, évről évre egyre értékesebb előadások kerültek színpadra.

S mindez a helybeliek, a kis közösségek munkája. Olyan idősek és fiatalok fognak össze egy-egy darab színrevitele érdekében, akik önként, szabadidejükről lemondva a közösségért dolgoznak. Az amatőr társulatok munkája gazdagítja nem csak a közvetlen környezetük, a legkisebb magyar közösségek mű-

velődési életét, de ez a találkozó a bizonyítéka, hogy az egész délvidéki magyar kultúránk fontos, értéktelentő bástyája és mozgatórugója egyaránt.

Az Amatőr Színjátszók Találkozója amellyel, hogy összekovácsolja az öntevékeny társulatokat, azt is megmutatja, hova, merre vezet az út, milyen lehetőségek vannak a színjátszás modernizálása terén. Egyfajta inspiráló közeg ez a mostani 9 napos találkozó és azok voltak az elmúlt csaknem három évtized rendezvényei is, hiszen azonkívül, hogy a szakmai zsűri jobbitó szándékkal értékeli a munkájukat, egymástól is tanulnak, egymás előadásait meghívják vendégjátékra, és így egy pezsgő műkedvelő élet lehetőségét is magában hordozza ez a rendezvény. S mint tudjuk, a hivatásos színjátszás melegágya is ez a találkozó.

Az információs forradalom megváltoztatta a világot. Mészöly Miklós szerint „a műveltséget elvesztettük az értesültségben: olcsóbb és praktikusabb, mint a műveltség.” Ez a találkozó ellenáll az olcsó információszerezésnek. Itt igazi színművek, drámák és vígjátékok kerülnek színpadra, és az alkotóknak, éppúgy mint a közönségnek, igazi élményt adnak.

Nagykikinda negyedik alkalommal házigazdája a találkozóknak. Minden helyszín fontos, most mégis az Egység Művelődési Egyesület rendkívül értékes munkáját kell dicsérnünk. Egyfelől a szórványban nagyon fontos munkát végeznek: összetartják a magyarságot, mozgósítják a helyben és a környéken élőket, másfelől pedig hatalmas hagyománya van ebben a városban a magyar színjátszásnak. Írásos emlékek bizonyítják, hogy már a 19. században volt itt magyar társulat. A helybeli magyarok az elmúlt évtizedekben gyakran hivatásos művészek segítségével dolgoztak darabjaikon. De nemcsak a József Attila Színtársulat végez itt minőségi munkát, hanem a többi szakcsoport is, s így együtt teszik az Egységet nagykikindai magyar otthonná.

Tisztelt közönség!

Kívánok Önöknek jó szórakozást, a fellépőknek sok sikert! Ez a találkozó az amatőr színjátszó mozgalmunk hajtókereke, a lelkes emberek központi találkahelye, ezért is érdemelnek nagy tiszteletet azok, akik létrehozták és akik éltetik. Mert mint azt tudjuk: „Egyesülve nyerünk, szétszakítva elesünk!”

Ezennel hivatalosan is megnyitom a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 28. Találkozóját!

Fremond Árpád
a Magyar Nemzeti Tanács elnöke

A szöveg elhangzott 2024. április 5-én a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók 28. Találkozójának megnyitóján.

2024. április 6., szombat

„Itt találtam meg azt, amire mindig is vágytam”

Vannak azok az emberek, akikre jó szívvel mondjuk azt: „mindenki józsibácsija”, vagy „mindenki jucinéijje”. Hát Komarek Magdolna, az Egység Művelődési Egyesület nyugalmazott szervezőtitkára is ilyen. Ő is mindenkié. S továbbra sem üldögél otthon, rendszeresen bejár az egyesületbe, ha kell, segít, s tárt karokkal várja a Vajdasági Amatőr Színjátszó Találkozóra érkező csapatokat, hisz mint mondja, a kikindai vendéglátás messze földön híres. A huszonhárom év alatt, melyet szervezőtitkárként végigdolgozott, belekóstolt mindenbe, ott segített, ahol tudott.

– Ez valóban így történt. Ha kellett, akkor sűgtam, ha kellett, mosogattam vagy fánkot sütöttem, népviseletet vasaltam, nem válogattam, hasznossá tettem magam. 1995-re vezethető vissza a történet, az akkori elnök, Balázs János mondta, hogy megüresedett a szervezőtitkári állás az Egységben, adjam át a kérvényt, s belevágtam. Ez előtt dolgoztam bankban, de az ecetsav gyárban is, sőt üvegesnél is, de itt találtam meg azt, amire mindig is vágytam. A huszonhárom év alatt nagyon megszerettem ezt az életformát, mert hiszen ez az, egy életforma. Állandóan emberek vettek körül, folyamatos volt a nyüzsgés, s új embereket ismerhettem meg itt az egyesületben, de Vajdaság-szerte is. Amatőröket, táncosokat, színészeket, asszonyokat, kórusokat. Nekem ez volt az életem. Az Egység. Itt nőttek fel a gyermekeim, s most már az unokáim koptatják a színpad deszkáit. Én magam soha nem vágytam színpadra, mert nagyon

lámpalázás típus vagyok. Megegett, hogy én voltam a sűgó, s nem egy próba után jöttem ki sírva, mert ki a hibás, ha valami nem jól sikerül? Nyilván a sűgó, mert nem jól sűgott. Volt olyan előadásunk, amikor én sűgtam, elmentünk Zomborba vendégszerezni, s már mindenki hallotta a sűgót, csak a színész nem. Ő leblokkolt. Hát én is szerintem leblokkolnék, úgy-hogy nem lett belőlem színész. Maradtam a háttérben, a kulisszák mögött.

– Azért ez nagyon nagy idő, huszonhárom év. A kezdetekben kitől tanultad meg, mi hogyan működik?

– Az eleje nagyon nehéz volt, de nagyon jó munkatársaim voltak, akiknek már volt rutinja mindenben, ők sokat segítettek, és megkönnyítették számomra a beilleszkedést, gyorsan felvettem a fonalat. Itt megemlíteném Lepár Ferencet, aki innen ment

nyugdíjba, ő nagyon sokat segített, kérnem sem kellett. A másik, akit nem hagyhatok ki a sorból, ő Kiss Edit kolléganőm, aki akkor itt volt mint takarítónő, ő is innen ment nyugdíjba huszonnyolc év után, vagy Kátai Tibornak, a koreográfusunknak, aki megmutatta milyen egy dél-alföldi viselet vagy egy gyimesi tánc. És persze Király Sándor, szóval tényleg első osztályú munkatársaim voltak végig. Összetartó kis csapat működött itt mindig.

– Voltak nehezebb időszakok, vagy minden végig rózsás és örömteli volt?

– Voltak nehezebb időszakok, igen, s mint mindenhol, nálunk is legtöbbször az anyagiak hiánya nehezítette a munkát. Olyan is megesett, hogy télen hidegben kellett az amatőr színjátszóknak próbálniuk, mert nem volt fűtés. Emlékszem, épp a Himnuszt próbálták akkor is, amit most Sanyi rendez (Király Sándor), akkor Kovács Frigyes volt a rendező, s sokat emlegették, hogy mikor mentek be próbára, a lavórban meg volt fagyva a víz, olyan hideg volt. De ők csinálták, nem panaszkodott senki, vastagon öltözve jöttek próbára. Ilyen is volt, de azért sokkal több a szép pillanat.

– A sok szép közül a legszebb...?

– Az, amikor bemutatója van a színjátszóknak. Természetesen előtte néhány napig mindenki ideges, szaladgálnak, hogy jaj, nem lesz bemutató, nem tudjuk még elég jól a szöveget sem, a rendezők a gyomoridegtől már hányanak, előjön minden gyom-

orprobléma, de amikor felgördül a függöny, akkor már mindenki boldog, hisz letről, a nézőtérről ebből semmi nem látszik. Még az sem, ha a színészek véletlenül nem tudják a szöveget, mert úgyis kivágják magukat. Szóval talán ez a legszebb. Amikor felgördül a függöny a bemutató napján.

– Sokat utaztatok vendégszereplésekre, versenyekre, s te mindenhova elkísérted a csapatokat. Ezek közül van olyan út, amire a mai napig emlékszel?

– Volt egy időszak, amikor a néptáncosok rengeteg utaztak, főleg Magyarországra, Kiskunfélegyháza, Hódmezővásárhely, különféle táborokba, ez mozgalmas volt, s nagyon szerettem, de amit kiemelnék, az 2009-ben a Vendégségben Budapesten elnevezésű tíz napos tábor. Ez örökre szóló élményként maradt meg, felnőtt fejjel is nagyon sokat jelentett, rengeteg mindent láttunk, kirándulni vittek minket, csodaszép tíz nap volt ez.

– A sok-sok jobbnál jobb előadás közül, amit az amatőr színjátszók bemutattak, van-e kedvence?

– Ó, erre nagyon nehéz válaszolni, mert őszintén azt kellene mondanom, hogy minden előadást ugyanúgy szerettem, de ami most eszembe jutott az Baráczius Zoli bácsi rendezése, a Tanítónő. Nem tudom miért, de ennek az előadásnak nagyon megfogott a története. Na, hát az előadást vittük aztán Vasvárra, s az az út az még eléggé beleégett az emlékezetünkbe.

– Itt egy újabb történetet érzek, hogy sokat sejtetően nézett Király Sándorra. Meséljen!

– Az odafele utunk „kiváló” volt. Már a határon rengeteget kellett állni, aztán Siófokra érve tönkrement a kombi alternátora, és elszakadt az ékszíj. Az egyik szereplő harisnyájából csináltunk egy új szíjat, hogy a szerelőműhelyig el tudjunk jutni. A határ és a mester miatt csak este értünk Vasvárra, de nem akárhogy. Akkoriban még nem volt GPS, a sofőrünk nem tudta, merre kell menni, így megálltunk egy benzinkúton, hogy kiderítsük. Azt mondanom sem kell, hogy úgy néztünk ki, mint valami utazó cirkusz, a díszlet felkötve a kombi tetejére. Egyszer csak megjelent négy-öt rendőrautó, körbevettek minket puskákkal, hogy hova igyekszünk. El tudod képzelni a stresszt, amit éreztünk, de a nagy ijedségnek szerencsére nevetés lett a vége, végül rendőri kíséretben jutottunk el a szállásig.

– Mi az, ön szerint, amiben az amatőrök mások, mint a profi színészek?

– Hogy feltalálják magukat. Olyanok, mint a macskák, mindig a talpukra esnek. Például csinálnak egy harisnyából ékszíjat.

– Mindjárt indul az Amatőr Színjátszó Találkozó, idén negyedik alkalommal ad otthont neki Kikinda. Azt jól gondolom, hogy idén is végig követi majd?

– Ajjaj, de még mennyire. S be is fogok segíteni, mert van feladat bőven. Legjobban bevárni szeretem a csapatokat. Üdvözölni őket, megmutatni, mit hol találnak, megkínálni őket egy itallal, pogácsával. Az Egység Művelődési Egyesületet Kikindán úgy emlegetik, hogy magyar otthon, s szerintem ez mindenkinek az otthona. Azelőtt is úgy voltam, hogy aki ide bejön, az az én vendégem, szóval ezt szeretem legjobban, vendégül látni őket, mint régi ismerősöket. 2018-ban például mindenkinek sütöttem császármarzsát.

– Hát azt kell mondjam, hogy ebben tényleg elég jók, én itt még éhes vagy szomjas nem maradtam soha. Meséljen még egy kicsit a városról magáról. Mit szeret a legjobban Nagyikindában?

– Ez nagyon jó kérdés. S itt is a vendéglátást mondanám. A bánáti emberek szeretik a vendégeket, s értenek ahhoz, hogy őket bőségesen vendégül lássák. Mondom ezt úgy, hogy én magam bácskai születésű vagyok, de ide jöttem férjhez és megtapasztaltam ezt. De nagyon szép város Kikinda, vannak látványosságai, én például mindenkinek ajánlom a Terrát, ami egy képzőművészeti alkotóközpont, a világ minden tájáról érkeznek ide szobrászok, akik a téglá- és cserépgyártól kapott óriási térben alkotnak, és hozzák

létre óriási terrakotta szobraikat. Mexikótól Japánon át, Koreáig, mindenhonnan jönnek. És hát Kikinda híres a baglyokról is, ugyanis a fülesbaglyok a város központjában telelnek.

– S mit hiányol Nagyikindából?

– A magyarságot, mert lassan elfogyunk. Ha egy magyar osztályban van hét tanuló, az már nagy osztálynak számít. Sajnos 50 gyerek van, aki magyar nyelven tanul első osztálytól nyolcadikig. S ezt szörnyű látni. S hiányolom az amatőröket, de hát a magyarok fogyásával belőlük is egyre kevesebb van, ez természetes következmény. Pedig táncolni, játszani jó, jelentkezzen mindenki ebbe a jó kis csapatba, mert akármerre is vigye az élet, az itt töltött időszakra mindig emlékezni fog.

– 2022-ben ön is megkapta a VMMI és a VMMSZ plakett díját. Jólesett ez az elismerés?

– Nagyon meglepett, mert nem számítottam rá. Én addig azt hittem, hogy nem fontosak a díjak, de amikor megkaptam, úgy éreztem, mintha Oscar-díjat kaptam volna. Még karanténos idők jártak, a Zvonko Bogdan borászatban adták át a díjakat, piros szőnyegen vonultunk be, elképesztő érzés volt. Akkor jöttem rá, hogy talán mégis jó az, ha az embernek elismerik a munkáját.

Szerda Zsófi

Az egyik utolsó pannófestőnk

Ha nem a legutolsó. Raffa József, akit mindenki csak Csikiként ismer, szinte legenda Nagyikindán. Az amatőr színjátszók munkáját majdnem a kezdetektől végig követte, munkájával segítette. Volt elnökségi tag, s ő a legidősebb, jelenleg is aktív tagja az Egység Művelődési Egyesületnek. Ő ugyanis egy olyan szakmát űz(ött) a mai napig, melyből nem sok maradt, talán ő az egyik utolsó mohikánja a pannófestőknek.

Kirakatrendező, esernyőjavító, üvegestőt – ezek is olyan szakmák, melyeket ma már senki nem választ. Csiki bácsi után sem valószínű, hogy sokan pannófestőnek állnak. S mit is takar pontosan ez a munka? Pannófestő abból lehetett, aki nagyon pontosan rajzolt, írt, jól be tudta osztani egy óriási fehér papíron, hogy hogyan lesz szépen arányos azon minden egyes szó, vigyázott, hogy ne lógjon le semmi, de rákerüljön minden fontos információ.

„Mindig mást kellett kiemelni. Természetesen egy előadás címe mindig a legfontosabb, de kiemelhetjük a főszereplőt, a rendezőt, a bemutató dátumát, kisebb betűvel kerül a pannóra a jegy ára, és sorolhatnánk. Máshogy kell egy operát reklámozni, megint máshogy egy drámát. Ezért mesélik, hogy néha megnéztek egy próbát, mielőtt munkának állok. Kiválasztani a betűtípust, a színeket, s azt, a betűk mellé mi kerüljön rá. Egy karácsonyi műsorra egy csengő, a néptáncos népi motívumok” – meséli Csiki bácsi, aki becenevét testvére után kapta, akit Kicsinek neveztek, pedig két méterrel is magasabb ember volt, s ő, hogy ne legyen Kicsi, Csiki lett.

De vissza a pannókra. A pannók tehát kézzel készített reklámfelületek. Ez az első számú feladatuk: hogy ismertessék, egy esemény mikor és hol kerül megrendezésre. Az első pannóját olyan régen készítette, hogy már nem is emlékszik rá. Amióta az eszét tudja, rajzolt, s ez lett a szakmája is, ezt

tanulta ki. Dolgozott a kikindai Művelődési Házban és a Kultúrotthonban is.

„Annak idején a plakátokat is kézzel írták, nem volt nyomda. Kikindán az Egység Művelődési Egyesület pannóit a mai napig én készítem. A plakátokat már ők is nyomtatják, sokszorosítják. S vannak még pannók a városban, de azokra már digitális képek kerülnek, nem kézzel festettek. A miénk a mai napig kézzel készül. Csak sajnos utánpótlás nem nagyon van” – mondja Csiki bácsi.

Volt korszak, amikor a pannók mellett ő volt a kulisszafestője is a József Attila Színtársulatnak. Kovács Frigyes színész, rendező több alkalommal dolgozott a kikindai csapattal, ebben a korszakban például Csiki bácsi készítette és festette a kulisszákat, azaz a díszletelemek háttérül szolgáló, helyszínt jelző nagy felületeket.

„Kikevertük a színt és elkezdtünk festeni. Amikor Kovács Frigyes az Antigonét rendezte, a bemutató napja volt, jött a közönség. Sok statiszta, hatalmas kulissza.

Elindult az előadás, s míg az első felvonást játszották, én még festettem a harmadik felvonás kulisszáit. (nevet) S nem ez volt az egyedüli ilyen eset, hogy majdnem nem lett kész.” – emlékszik vissza ezekre az időkre. „És dekoráltam termeket különféle eseményekhez. Újévezés, aratóünnepség vagy egy ünnepi vacsora egy hotelban. Megrendelték az elemeket, amit én sztiropolból kivágtam, s ezután feldíszíttem velük a termeket.”

Az Egység ME három monográfiát jelentett meg az évek során, a 40, az 50 és a 60 éves évfordulókra, az ezekbe kerülő fotókat is Raffa József válogatta össze, aki egyéb intézmények monográfiáin, könyvein is dolgozott, többek között a Múzeumban vagy a Művelődési Otthonban is.

Nem fordult meg a fejében soha, hogy színpadra lépjen. „Énekelni és táncolni nem szerettem volna színpadon, színész sem vagyok, de egyszer bekerültem egy kórusba. A feleségem ugyanis, aki zenetanárnő, beszervezett, hogy álljak én is be a kórustagok közé, hogy többnek tűnjenek, de énekelni ne merészeljek, csak tátogjak” – meséli nevetve.

Kötődik Nagyikindához, mint mondja, szeret itt élni, persze van, ami nem tetszik neki, mégis, itt érzi magát jól és otthonosan.

„Gyerekkorom óta itt élek, sokat sétáltam a korzón, végigmentem saroktól sarokig, aztán megint vissza, mindenhol történt valami, zajlott az élet itt, Kikindán. Mostanában kevesebbet járok ki, bicegve korzózok ma már.

Pannófestést is már csak az Egységnek vállalok, úgyhogy nem kell aggódni, a legújabb, Himnusz című előadáshoz is készülni fog egy kézzel festett pannó.”

Király Sándor ezt nemsokára egy fotóval meg is erősítette, s megsúgta, 2011 óta minden elkészült pannó után elosztanak egy hideg sört Csiki bácsival. Mint mondja: se többet, se kevesebbet.

Szerda Zsófia

Ma a Találkozó színpadán

Boldog és boldogtalan párok, egymásért küzdő szerelmesek. Mi tartja meg egy fiatal pár kapcsolatát a mai rohanó világban? Egy kortárs szerelmes történetben lehet sikeresebb a nő a férfinél? Egy régi, jól ismert szerelmes történet szólhat a ma emberének? Ezekre a kérdésekre keresi a választ a szombaton színpadra lépő társulat. A Palicsi Színház Színjátszó Grund egy filmadaptációval készült a Találkozóra.

Palicsi Színház Színjátszó Grund, Palics

A Palicsi Színház Színjátszó Grund idén négy bemutatóval készül. Gyermekek, tizenéves, kamasz és felnőtt csoportja egyaránt nagy munkában van. Több mint 40 gyermek és fiatal fordult a színjátszás és színház felé, nem is beszélve a nézők, most már bátran írhatom, ezreiről, akik Palicson és más városokban a *Valahol Európában* c. előadásunknak köszönhetően már visszatérő vendégeink. Többszörösen díjazottak vagyunk az Amatőr szemlén, KSZV-n, a Weöres Sándor Országos Diákszínház Találkozón pedig elértük a Gyémánt diplomához szükséges ötszöri döntőbe jutást.

Jubileumozunk is. Idén ünnepeljük fennállásunk tizedik évfordulóját, szeptemberben. Tartalmas és örömteli, tehetségben és önzetlen szeretetben eltöltött tíz év van mögöttünk. Még százszor ennyit!

A társulat eddigi díjai a Találkozón:

2021 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színház Színjátszó Grundját a *Tiszta szívvel* című produkció színpadra állításáért. Az előadás rendezője Kalmár Zsuzsa.

2022 – A zsűri Bambach Róbert-díjjal tünteti ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színház Színjátszó Grundját a *Kreón, avagy ellenében a szélnek* című dráma színpadra állításáért. A darab rendezője Mezei Zoltán.

2023 – A zsűri közösségteremtő tevékenységéért Garay Béla-díjjal tünteti ki a Palics Magyar Művelődési Egyesület Palicsi Színház Színjátszó Grundját

Palicsi Színház Színjátszó Grund bemutatja:

Filmadaptáció: *Emily* (80')

Dráma

Rendezte: Mezei Zoltán

Koreográfus: Magyar Zsófia

Jelmeztervező: Pesitz Mónika

Videó: Bajári Roland

Szereplők:

Emily – Mezei Sára Csenge

Luke – Bajári Roland

Campbell és mások – Kéri Sándor Botond

Paul és mások – Kuktin Roland

Anya és mások – Süge Réka

16 éven aluliaknak nem ajánlott

Fűszerezzünk állapotokkal és külső szemmel

A nagykikindai Egység Művelődési Egyesület József Attila Színtársulatának zsűrizése

A József Attila Színtársulat nyitotta meg az idei, 28. Találkozót. Már a megnyitó előtt valódi fesztiválhangulat kerekedett az udvaron, számtalan ismerős jelent meg, érkeztek vidékről is, a többi társulattól tagok egyrészt a megnyitó miatt, másrészt terepszemlét tartani. Túrós és krumpolis rétest majszoltunk, volt, aki pálinkát ivott, volt, aki kávé. És mindenki a szemle fotókerete elé iparkodott fotózni. A fesztiválhangulat után aztán egészen másfajta hangulat uralkodott el Schwajda György *Himnusa* alatt: igazán nyomasztó, hiszen maga a dráma is az. Az első előadást **dr. Lőrinc Tímea** és **Brestyánszki Boros Rozi** véleményezték. A sors fintora, hogy Timi másodszor van zsűriként jelen a Találkozón. S ahogy most, első ízben is Nagyikindán értékelt az előadásokat, még 2018-ban. Rozi már régi motoros, sok alkalommal zsűrizett már, de Kikindán még sosem. Magyar Zsófia sajnos nem tudott jelen lenni a megnyitón, de ígérjük, pótolni fogja a lemaradását.

AZ A BIZONYOS KÜLSŐ SZEM

A zsűrizést Lőrinc Tímea nyitotta meg. Elmondta, milyen nagy vállalás is az, hogy rendezőként egy, a darab hosszára vonatkozóan sokáig kétszereplős – majd a darab második felétől további 3 szereplő jelenik meg – drámát vitt színre **Király Sándor** úgy, hogy

a két főszereplő közül ő volt az egyik (Józsi), sőt a valódi mozgatórugója a történetnek. Azért is nagy vállalás ez, mert ebben az esetben Sanyinak nem volt külső szerep, külső segítsége, aki kívülről rá tudott volna nézni az előadásra. Később erre a gondolatra Rozi is visszatért. Mint mondta, nagyon nehéz már az is, hogy a fesztivál házigazdáiként egyidőben szerveztek, újították az Egyesületet és próbáltak. Már ezért is fontos lett volna a külső szem, a segítség. Sanyitól megtudtuk közben, hogy március 23-án volt a bemutató, azóta nem játszották a darabot pont az egyéb munkálatok miatt, és ez volt az oka annak is, hogy gyakran adhoc-szerűen próbáltak, volt, hogy kevés időt, volt, hogy órákat. Meg hát ugye Sanyit is ismerjük már, és ő magáról is bevallja, hogy ő az a fajta ember, aki szereti maga megoldani a dolgokat, és inkább tanul, képezi magát, beépíti a zsűri véleményét, társalog szakemberekkel, minthogy az előadás készületekor kérjen külső segítséget. Erre mondta a zsűri két tagja, hogy erre is van megoldás, például az, hogy felveszik kamerával a próbákat és visszanezük, közösen elemzik a látottakat, de pl. a színházban csak mickey mouse-ként emlegetett játék nélküli szövegpörgetés is sokat segíthet.

Rozi ugyanakkor hozzátette, hogy örült az előadásnak, jó volt a darabválasztás: Sanyi nagy igényességgel találja meg évről évre a szövegeket.

AZ ÁLLAPOTOK MEGJELÉNÍTÉSÉNEK FONTOSSÁGA

Timi kiemelte, hogy Schwajda drámája színészcentrikus. Fontos az, hogy a szereplők mikor milyen állapotban vannak, honnan hová jutnak el. Timi észrevétele az volt, hogy gyakran az egyik és a rákövetkező jelenet ugyanarról a pontból, ugyanarról az állapotról indul, nem volt (elég) változás a jelenetek között. *„És nem azt mondom, hogy egyáltalán nem volt, hanem hogy ha bizonyos dolgokban még rétegebben rátesztek valamiféle más gondolatot vagy más állapotot, akkor lehet, hogy még életszagúbbá válik a történet”* – fejtette ki Timi, majd hozzátette: szereti, ha a szó, a történetmesélés él, vagy élteti a színházat. Jó példa erre, amikor a csöndben nézzük azt, mi történik a karakterekkel, hogy milyen állapotból milyen állapotba jutnak el.

A zsűrizés folyamán Timi még hozott példákat az állapotok megjelenítésének javítási lehetőségeire, illetve kiemelte azt is, ami szerinte szépen működött. Íme néhány példa:

– A házaspárnak kicsi gyerekei vannak a szöveg szerint. Többször utalnak rájuk szövegszerűen, valamint szinte minden alkalommal ki is mutatnak a kulisszák mögé, mintha ott lennének. Ugyanakkor ezt nem kellene minden alkalommal megtenni. Elég egyszer rámutatni, a néző onnantól tudni fogja, hogy ott vannak.

– A darab végén végre megszólal az addig sokat emlegetett himnusz, de nem lehetett eldönteni, hogy milyen állapotból szólal meg a vérengzések után. Hogy vajon kielégülésből? Hogy a főszereplő a végére járt a dolgoknak? Timinek az az ötlete támadt közben, hogy talán némában lett volna izgalmas, de akkor az állapotot nagyon mögé kell tenni, hogy megéljen a színpadon. Mint hozzátette: ez persze már ízlés dolga.

– Józsi mindenre most ébresztik rá, folyamatosan rakják össze a képkockákat, így gyakorlatilag semmi nem lehet neki természetes – az sem, hogy hogyan kerül oda a sapkája ahova –, mindenre rá kell csodálkoznia, mert előtte nem tudja, hogy mi történt.

– A darabban számos olyan momentum van, aminek fokozódnia kellene: például Józsi honnan veszi észre másodjára,

hogy Aranka füle fáj. Persze, vizuálisan érzékeltetik, hogy a szereplők egyre rosszabb és rosszabb fizikai állapotban vannak, például azzal, hogy egy idő után Aranka keze is be van kötve, de az állapot nem követi, nem érezzük, hogy a helyzet fokozatosan romlik.

– Nagyon nehéz sírni a színpadon. Ha jön, akkor hagyni kell, ha nem, akkor nem kell erőltetni, akkor csak a letargiát kell meghagyni.

– **Tombác Imre** részeg brigádtagot játszik az előadásban. Részegséget nagyon nehéz színpadra vinni. Vannak pillanatok, amikor nagyon szépen megfogta az állapotot, de néha átfordult bohózatba, mert elcsíphető volt, hogy a színpadon a többiek mosolyogtak rajta.

– Timi kiemelte, hogy amikor Józsi szétveri a tévét a kulisszák mögött, akkor először jelenik meg az, hogy mi is történik valójában éjszaka, nem pedig elmesélik, ahogy előtte. Ott van benne a változás, de sajnálatos, hogy ez a takarásban történik és nem a színen. Mert felcsigázza az embert, túl jók a hangok, és ez egy csúcspontja az előadásnak. Ehhez Sanyi hozzáfűzte, hogy ennek két oka van: egyrészt nem tud annyi tévét szerezni, amennyit előadásról előadásra szétverhet, másrészt veszélyes is, mert ahogy szétszáll, közben megsérülhet valaki.

– Amikor Józsi leírja Arankával a segítők jelentésébe azt, hogy az egész család tetves – ami persze nem igaz –, Timi szerint ott van Józsi megkattanásának pillanata. Szerinte semmit nem kell ott ténylegesen csinálni, mert a monológ annyira erős, hogy csak fejben kell pörgetni a forgatókönyvet, s ez hozná meg a hiteles állapotot.

– A tanácsi dolgozót játszó **Fazekas Vivien**nek jó a hivatalos hangneme, de hiányzik, hogy olykor-olykor emberből is kiszóljon, hogy kapjon még egy szintet a karaktere.

SZÁNDÉKOS FÉK?

Rozi végig mintha egyfajta szándékos féket érzett volna az előadásban. Feltette a kérdést Sanyinak, hogy realista vagy elemelt játékot szerettek volna a színpadra vinni, mert számára nem volt egyértelmű a szándék. Mintha naturalista, realista játékmódot akarnának követni, de akkor is valami felé haladni kell. A változatlan-ságban is van változás. Ahogy mondta: a csöndet nem lehet csönddel játszani a színpadon. Sanyi és Annamária játéka nagyon hasonló volt, mindketten ugyanúgy ébrednek minden nap, pedig két különböző emberről van szó. Érteni lehet a repetitív szándékot, az ördögi kört, de ez színpadon könnyen unalmassá válhat. Pont azt a természetességet hiányolta Annamáriából és Sanyiból is, ami egyébként jellemzi őket, és amit már színpadon is láttunk tőlük.

ELLENPONTOZÁS

Rozi úgy gondolja, hogy érdemes lenne ellenpontosítani néha, erre példaként a *What a wonderful world* dalszövegét és videóklipjét hozta fel példának: a videó és a szöveg teljes ellentéte egymásnak, mert a videóban a háborút látjuk, miközben a szövegben arról van szó, hogy milyen csodás a világ. Ezzel ér el nagyobb hatást a nézőben. Az ellenpontok a darab esetében is növelnék a feszültséget, aminek a már említett tetveségnél robbannia kellene. *„Ha totális nihilből születik meg a tetvesek vagyunk jelenet, akkor nem fagy meg a lelkem a nézőtérén”* – tette hozzá Rozi.

A KAMARAELODÁS ELŐNYEI

Timi elmondta, hogy szereti az íze-szaga színházakat. Ez azt jelenti, hogy például egy-egy étel vagy ital valóban megjelenik a színpadon, s ha melegítik vagy sütik-főzik, az valódi, s érezni lehet az illatát. Ebben a darabban a törökkávé-főzésnél volt tetten érhető ez, lecsapódott a nézőtérre az illata. Ugyanakkor talán pont kamaraelőadásként intenzívebben kapnak meg a nézők ezt a plusz hatást, mert egy méterre ülnének a színjátszóktól, s még többet kapnának magából a történetből is. Király Sanyi ehhez hozzátette, hogy kamarában gondolkodtak, de mivel a Találkozó álláspontja az, hogy ha csak lehet, nagyszínpados előadások legyenek a nézők miatt (és ez volt a Találkozó

megnyitója is, sok vendéggel, nézővel), így lett végül nagyszínpados a történet. Pedig, mint ahogy Timi hozzátette a gondolatmenetéhez: ha közelről látjuk a mimikát, az más, mintha lentről, a nézőtérrel nézzük, s márpedig az arc nagyon sokat elárul. Ekkor odafordult Király Annamáriához (Aranka), a másik főszereplőhöz, hogy Annamária tekintete és olykor az egész testtartása lefelé irányult, a föld felé fordult, pedig sokkal többet jelentett, amikor kifelé mutatta az arcát, mert a szemekből lehet

elsősorban olvasni, hogy a szereplő milyen állapotban van: *„Mi úgy tanultuk, hogy a földön nincs semmi, mindig kifelé és felfelé kell tekinteni.”*

A SZÍNPADI BESZÉD

Timi természetesen beszédtanárként a színpadi beszédre is kitért. A darabban sokszor hangzik el az Aranka és a Józsi megszólítás. Ezek a megszólítások minden alkalommal nagy hangsúlyt kaptak. Ha néha csak odacsapták volna a mondat végére nyomatékosítás nélkül, akkor jobban kitűnik az, hogy melyik megszólítás

az, amelyik lényeges. Minél többféleképp kell ilyenkor megszólítani egymást. Emellett kiemelte, hogy kérdőmondat esetén mindig a kérdőszón van a hangsúly.

ZENEI VÁLOGATÁS

Rozi továbbá a zenei válogatásra tért ki, hogy nagyon szép és nagyon pontos.

A zsűrizés végén a zsűri megkérdezte a társulatot, van-e esetleg olyan gondolat, amivel nem egyeznek, mert ahogy Rozi fogalmazott: *„A színház nem matematika. Az, hogy mi vagyunk a szakemberek, tudod, attól én mindig fázom, és teljes joggal, ha nem egyezel valamivel, akkor...”*

Sanyi frappáns válasza pedig ez volt: *„Ez olyan, mint amikor egy ételt csinállok, és hoznak egy olyan fűszert, amit nem ismertem eddig, beleszagolok, és... Ember, hát én ezt bele tudom tenni! Lehet, hogy nem teszek bele egy marékka, de beleteszek valamennyit, és a végtermék sokkal jobb lesz.”*

Virág Kiss Anita

Holnap a Találkozó színpadán

Sok fiú és egy csomó nő

Kevés olyan kötelező olvasmány van, ami örökérvényűen szólna a bajtársiasságról, A Pál utcai fiúk viszont ilyen. Még kevesebb olyan elemi erejű dráma akad, ami az ingerszegény környezetben vegetáló nők helyzetéről mesélne nekünk, a Bernarda Alba házában erre kerül sor. Szaporázzuk lépteinket, húzzuk fel a nyúlcipőt, és forduljunk be a Pál utcába, majd bátran vegyük az irányt Bernarda Alba háza felé!

Április 7., vasárnap, 15.30

Újvidéki Magyar Művelődési és Művészeti Központ,
Színes Szilánkok Diákszínpad
Molnár Ferenc – Góli Kornélia – Tóth Dániel:
A Pál utcai fiúk (60')
Musical

Rendezte: Tóth Dániel

Az előadásról: *A Pál utcai fiúk* Molnár Ferenc halhatatlan ifjúsági regénye, mely a bajtársiasságról, igazságosságról és igazságtalanságról beszél egy szív-szorító történet keretében. Most ezt a történetet mi is színre visszük fiatalos, energikus felállásban, Tóth Dániel rendezésében, Góli Kornélia dramaturg adaptációja alapján.

Ez az előadásunk – akárcsak a Vígszínház híres előadása – egy musical, de eddig még sohasem látott zenéssel és tán-

cokkal lepi meg a nagyrédeműt. Ugyanis a dalszövegek és azok megzenésítései kizárólag a mi előadásunkhoz íródtak. A koreográfus László Roland, a zeneszerző pedig Ágyas Ádám. A zenekar, amely a hangszerelést készítette, az Álompolgárok: Ágyas Ádám, Dudás Dániel, Kőműves Csaba Bence, Hodik Annabella, László Roland, Varga Benjámín és Tóth Dániel. Zenei munkatársak: Dienes Ákos hangmérnök, Greguss Lilla, Gusztóy Endre és Dedovity Tomity Lea, az Újvidéki Művészeti Akadémia harmadéves színművész hallgatói. A projekt Figura Terézia, a Diákszínpad vezetőjének vezénylese alatt valósult meg.

Április 7., vasárnap, 20 óra

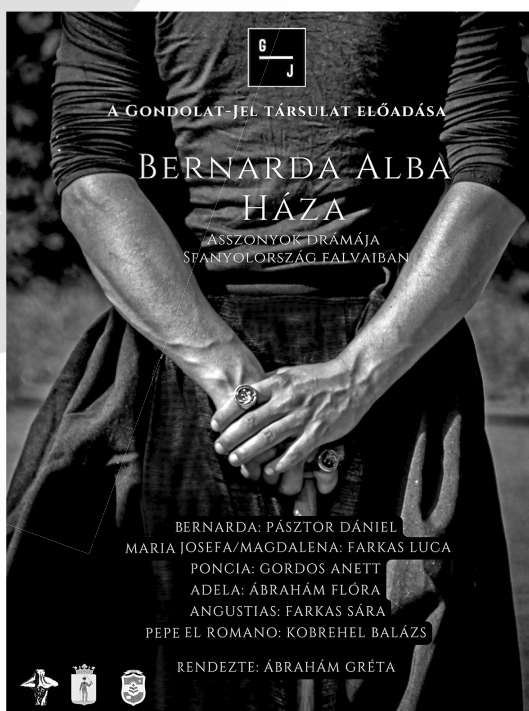
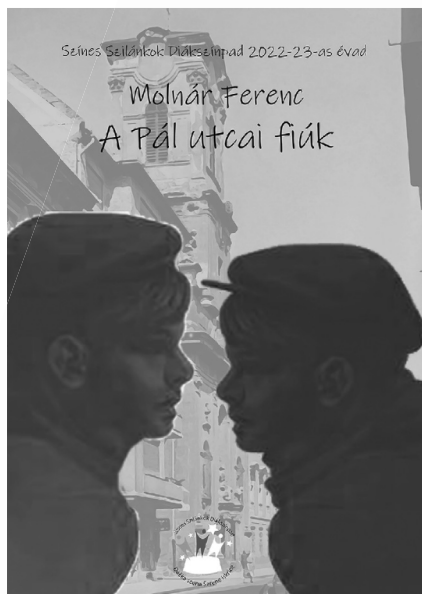
Gondolat-Jel Társulat, Magyarkanizsa
Federico García Lorca: *Bernarda Alba háza* (70')
Dráma

Rendezte: Ábrahám Gréta

Az előadásról: „Nyolc évig tart a gyász, addig ebbe a házba szellő se fújhat be az utcáról. Úgy kell majd élnünk, mintha téglával falaztunk volna be ajtót, ablakot. Így volt ez az apám, így a nagyapám házában is.”

Nők, férfi nélkül. Bernarda Alba kemény kézzel és erős akarattal irányítja lányai életét. Bernarda Alba házáat áthatja a szenvedély, a féltékenység, a gyász és a magány. A szindarab az emberi szenvedés erőteljes képét festi le, miközben a nézőt egy olyan világba vezeti, ahol az emberi vágyak és érzelmek ütköznek a hagyományokkal és a társadalmi elvárásokkal. A szabadság, nőiesség és a szerelem megélésének hiánya minden lelket megfertőz és felemészt. A halálkatlanból szabadulni csak holtan vagy tébolyultan lehet.

12 éven aluliaknak nem ajánlott

Először a színpadon

Amikor először beléptem a színházba, nagyon jól éreztem magam. Minden oldalról színes fények világítottak a szemembe. A nézők elcsendesedtek, a figyelem rám irányult. Nagyon izgultam.

Amikor kiléptem a színpadra, csak az járt a fejemben, hogy el ne felejtsem a verset, és el ne felejtsem a verset, és el ne tévesszem a tánc lépéseket. Felemelkedett a függöny, és felhangzott a taps. Elkezdtem mondani a verset. Bekövetkezett az, amitől a legjobban félttem. A vers vége felé elfelejtettem a folytatást, de ez csak egy pillanatig tartott. A közönség észre

sem vette, hogy megakadtam. Elmondtam a verset, meghajoltam, és ekkor újra megtapsoltak. Nagyon büszke voltam magamra.

Most már csak a tánc maradt hátra. Gyorsan átöltöztem, és vártam a soromat. A táncban már nem volt hiba. A tánc végén újra felhangzott a taps. Boldogságom határtalan volt. A sok tanulás és gyakorlás megérte, hisz mindenkinek örömet tudtam szerezni, de a legtöbbet magamnak.

Budai Noémi 6/2

Fajós Klára Általános Iskola, Nagykikinda

Csömöre Kinga (6)
Mi örömnünk óvoda

A színház

A színház egy csodálatos hely.

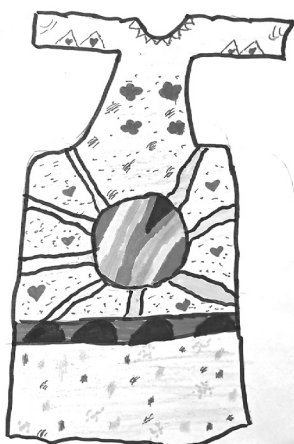
A színházban minden megtörténhet. Egy színjátékban lehet valóság vagy álom. Történhet szerelem, halál, csalódás meg még sok minden, ami a valódi életben is van.

A színház egy nagy terem sok ülőhellyel, ami a nézőknek kell, hogy követhessék a színdarabokat. Színpad is nagy azért, hogy az emberek láthassák a színészeket, és mi játszódik le. A színházban látványokkal, beszéddel, mozdulatokkal, hangokkal mutatnak be történeteket. Szoktak lenni operettek is, zene és tánc is. A színházban színdaraboktól függően nevetünk, sírhatunk, énekelhetünk és minden megtörténhet, de az ember jól érzi magát.

A színház egy szóval magába foglal egy egész világot színpadai mögött.

Gyuranik Viktor 5/2

Fejős Klára Általános Iskola, Nagykikinda

Tóth Dianna 2V2 F
Fejős Klára Általános Iskola, Nagykikinda

Zavisin Nia (5)
Mi örömnünk óvoda

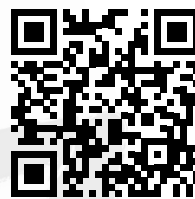
A tavalyi topolyai szemlén a fiatalok az online térbe költöztették a Találkozót. Az előzéseknek nagy sikere volt, kulisszatitkokat tudhattunk meg a rövid videókból. Ezt a kikindai fiatalok idén továbbfejlesztették egy plusz k-val: idén kulisszaTi(k)Tokokat láthatunk. Kövessenek bennünket itt is, és fogadják szeretettel a fiatalok bemutatkozását is! 😊

Fazekas Vivien

Fazekas Vivien vagyok, és már tíz éve annak, hogy először léptem be az Egység ME kapuján azzal a céllal, hogy csatlakozzak a Róna néptánccsoport-hoz. Kis táncosból nagy táncos lettem, és emellett elkezdett érdekelni a színházvilág is, így lettem a József Attila színtársulat tagja. Egész életemben érdekelt és vonzott a magyar kultúra és úgy gondolom, hogy ápolnunk kell azokat. Erre az Egység a legalkalmasabb hely. A színpad deszkáin álltam már mint néptáncos, színész, népdaléneklő, citerás, bemondó... és imádok rajtuk állni, hiszen ők képviselik azokat a dolgokat, amiket én is képviselni szeretnék. Mikor először jártam az egyesületben, nem gondoltam, hogy ennyi igaz barát, élményre és tapasztalatra tehetek itt szert. Mondhatom, hogy az Egység ME a második otthonom és, hogy itt egy nagy család vagyunk, hiszen együtt sírunk, együtt nevetünk.

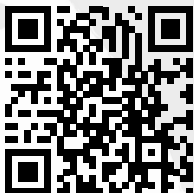

Újból Vivi és Petra jelentkeznek a találkozó helyszínéről. Már tükön ülve várják, hogy elkezdődjön az első nap. Azonban egy kis játékkal is készültek nektek.

A nagykikindai színészek megmondták a tutit, hogy hogyan is zajlott a munkafolyamat.

Egy rövid videóban szeretnénk bemutatni, hogyan is zajlik az első nap előkészülete az Egységben.

A XXVIII. Találkozó szakmai zsűrije

Brestyánszki Boros Rozi

dramaturg

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középkor voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellégyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színházi Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

Dr. Lőrinc Tímea

az Újvidéki Művészeti Akadémia beszédtanára, Pataki-gyűrű díjas színész

Lőrinc Tímea vagyok. 1990. december 28-án születtem Zentán. Gyermekként Kanizsán éltem szüleimmel és testvéremmel.

2009-ben felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia színész szakára, László Sándor és Balázs Áron osztályába. 2014-ben, a mesteri diplomám megszerzésével párhuzamosan a Zentai Magyar Kamaraszínházban kaptam munkalehetőséget. Nyolc évig dolgoztam színészként ebben az intézményben. Legjelentősebb szerepeimnek a Mezei Kinga által rendezett *Május van, tisztelt úr!* című előadásban megformált női alakokat tartom, melyekért Pataki-gyűrűre jelöltek. Szívemhez közel álló szerepek továbbá: a *Liliom* Marikája, Gion Nándor Aran-

kája, a *Bor Amálja*, a fogadósnő Mirandolinája, *Az égig érő fa* boszorkánya, *A sok hűhó semmiért* Beatricéje, a *Hullámtörés* Besse, melynek megformálásáért 2017 őszén elnyertem a Pataki-gyűrű-díjat, valamint az egyetemisták által odaítélt 10-es díjat. A becsei Befemnon Fesztiválon különdíjjal jutalmazták a szerep megformálásom. A Versünnep Fesztiválon kétszer mérettettem meg magam. Első alkalommal, 2014-ben különdíjas lettem, 2016-ban pedig Sziveri János Társastervezésével sikerült elnyernem a fődíjat.

Eddigi pályafutásomat végigkísérte a fiatalokkal való foglalkozás. A Vajdasági Magyar Amatőr Színházi Szemléjével történő találkozásaim is ezeknek a munkáknak köszönhetően jöhettek létre.

Doktori tanulmányaimat 2019-ben kezdtem meg. 2021 szeptemberében, közvetlenül a kisfiam megszületése előtt, elkészítettem a diploma-előadásomat, majd 2023-ban a disszertációm átadását követően, június 15-én doktori (DLA) címet szereztem.

2022 óta az Újvidéki Művészeti Akadémia művészi beszédtanára vagyok. Feladatomnak érzem, hogy a színészhallgatóknak minden olyan szakmai tapasztalatot, gondolatot átadjam, melyekben jómagam hiszek, melyek mentén én is dolgozom, ha színházról, ha előadóművészetről van szó.

Magyar Zsófia

színész

Magyar Zsófia vagyok. 1998. december 25-én születtem, Óbecsén. Gimnáziumi tanulmányaim után 2017 júniusában felvételt nyertem az Újvidéki Művészeti Akadémia Dráma Tanszékének Magyar Nyelvű Színésztagozatára, László Sándor osztályvezető tanár és Balázs Áron tanársegéd osztályába.

Ezt megelőzően standard- és latintáncosként, szavalóként, verses-zenés összeállításokban, drámatáborok folyamán létrehozott amatőr előadásokban léptem színpadra. Több évig dolgoztam koreográfusként az óbecsei Petőfi Sándor Magyar Kultúrkörben.

2019-től minden nyáron egyhetes foglalkozást tartok gyermekeknek szintén Óbecsén.

2020 szeptemberétől a szabadkai Népszínház Magyar Társulatához szerződtem, azóta is Szabadkán élek. Dolgozom, jógázom, biciklizek, olvasok.

2022-ben léptem át először a Palicsi Színházi Grund küszöbét, az akkor készülő előadás koreográfusként. És ottmaradtam. Most alsós diákokkal foglalkozom, játszom, nevetek, töltődöm.

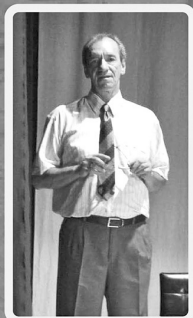
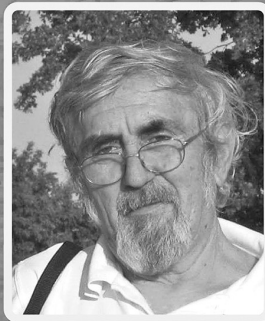
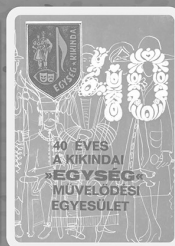
EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET

AZ EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET ÁLTAL SZERVEZETT KIEMELT RENDEZVÉNYEK:

- Gyöngyösbokréta és Durindó (1980, 2008)
- Vajdasági Magyar Amatőr Színjátékok Találkozója (2001, 2005, 2018, 2024)

AZ EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLETRŐL MEGJELENT KÖNYVEK, MONOGRÁFIÁK:

- 40 éves a kikindai „EGYSÉG” Művelődési Egyesület – főszerkesztő: Barát András (1985.)
- A magyar művelődés Kikindán – Az „EGYSÉG” Művelődési Egyesület 50 éves fennállása alkalmából – felelős szerkesztő: Barát András (1995.)
- Hatvan éve a magyar művelődés szolgálatában – Jubilál a kikindai Egység Művelődési Egyesület – főszerkesztő: Barát András (2005.)

AZ EGYSÉG MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET ELNÖKEI:

- Fa József (1945 – 1947)
 Balogh József (1947 – 1948)
 Prucha Ádám (1949 – 1951)
 Ratkó János (1952 – 1954)
 Farkas Pál (1955 – 1956)
 Palásti István (1956 – 1958)
 Fekete Péter (1958 – 1959)
 Biacsi Sándor (1959 – 1960)
 Borbély József (1960 – 1962)
 Tóth József (1963 – 1964)
 Balázs János (1965 – 1968)
 Kun Miklós (1968 – 1975)
 Aranyos Antal (1975 – 1979)
 Ratkó Sándor (1979 – 1985)
 Madarász Sándor (1985 – 1986) – megbízott elnök
 Barát András (1986 – 1989)
 Balázs János (1989 – 1996)
 Kiss László (1996 – 2012)
 Tápai Róbert (2012 – 2020)
 Tóth Ramóna (2020 -)

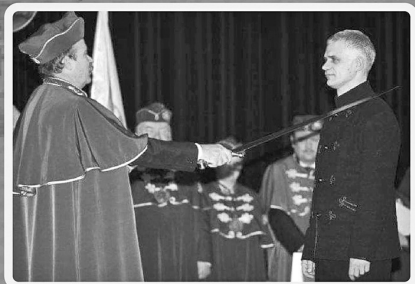

PLAKETTET ÁTVETTE:

- Lepár Ferenc (2012)
- Kiss László (2015)
- Komarek Magdolna (2022)
- Király Sándor (2024)

MAGYAR KULTÚRA LOVAGJA CÍMET ÁTVETTE:

- Kátai Tibor (2009)

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátékok XXVIII. Találkozójának szinlapja • Kiadja a nagykikindai Egység Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Mészáros Júlia munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita és Csuvárdity Tamara • Munkatársak: Bosznai Sára, Csuvárdity Tamara, Hernyák Zsóka, Kormányos Katona Gyöngyi, Kovács Laura, Molnár Emese, Nagy Karina, Sutus Áron, Szerda Zsófia, Tóth Ramóna, Vidács Hajnalka, Virág Kiss Anita • Korrektor: Szeles Réka • A rendezvény megőrkítéséért felel: Kakuszi Elvira • 2024 áprilisa, Nagyikinda